

UDC 930.85 (4—12)

YU ISSN 0350—7653

ACADEMIE SERBE DES SCIENCES ET DES ARTS

COMITE INTERACADEMIQUE DE BALKANOLOGIE
DU CONSEIL DES ACADEMIES DES SCIENCES ET DES ARTS
DE LA R.S.F.Y.

INSTITUT DES ETUDES BALKANIQUES

BALCANICA

ANNUAIRE DE L'INSTITUT DES ETUDES BALKANIQUES

XVI—XVII

BELGRADE
1985—1986

<http://www.balcanica.rs>

Душан ЛУКАЧ
Балканолошки институт
Београд

РУМУНИЈА И КОМАНДАЊЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ 1941—1942. ГОДИНЕ

Антиосовински покрет у Југославији крајем марта 1941, посебно догађаји у Београду пореметили су тренутно глобалне немачке освајачке планове на истоку, нарочито стратегијско тактичке потезе на југоистоку Европе који су се налазили у својој завршној и, по свим изгледима, веома успјешној фази. У тренутку када је изгледало да је цели југоисток савладан, изузев Грчке преко које се, због њене преморености у напорном рату против Италије, требало само „прошетати“ са неколико елитних дивизија Вермахта, на путу се испречио, и потцењивани због унутарњих слабости и истовремено традиционално респектовани противник, Југославија. Да би успех војничког сламања „непослушних“ Срба, због близине одређеног датума за напад на СССР до кога је преостало још око шест недеља био што сигурнији, Хитлер је крајем марта и почетком априла 1941. позвао у рат против Краљевине Југославије све сателите Немачке на југоистоку Европе. Грабеж и подела баштине Краљевине Југославије између Немаца, Италијана, МаЂара, Бугара и Албанаца, до угријања је распаљивао страсти маршала Антонескуа (Ion Antonescu) и његових сарадника за територијалним добитцима на рачун дојучерашње савезнице Југославије. Ипак, профашистички врх у Букурешту је дошао до закључка да унутрашње ровито стање, положај Румуније у спољнополитичким односима и посебно низ историјски, традиционалних чинилаца из домена унутарбалканских односа не дозвољавају Румунији да се укључи у рат против своје дојучерашње савезнице Краљевине Југославије.

Али то није значило да су се румунски диктатор и профашистичка клика око њега одрекли својих жарких тежњи према југословенских територијама. Полазећи од традиционал-

но добрих веза и односа између два народа, она је чак полагала и нека „леgitимна“ права на делове југословенске баштине. У време расула југословенске војске и продирања окупационих трупа преко југословенске територије, румунска влада је покушала да, посредством југословенских дипломатских представника у Букурешту, изнуди „самоиницијативни“ позив владе Југославије да Банат у току трајања рата запоседну трупе „пријатељске“ Румуније.¹ Пошто овај трик није успио а мађарске трупе су све дубље продирале кроз Војводину, Антонеску се одлучио за убацивање у директну игру. Кад су Мађари запосели Бачку, упутио је опомену у Берлин, да ће, уколико мађарске трупе пређу у западне делове Баната, одмах кренути са својим трупама и запосести источни део те области.²

Не желећи да још више погоршава ионако веома слабе односе између Будимпеште и Букурешта, а уз то очекујући знатне економске користи из Баната, Хитлер је укључио Банат у окупационо подручје немачке војске. Антонеску није имао разлога да креће с војском у источни део Баната а Мађарима је Хитлер морао да упути одговарајућу утеху, да је у питању одлагање датог обећања у вези са Банатом који ће држати њемачке трупе само до коначне побједе, а то значи неколико седмица или, у крајњем случају, неколико месеци. Тако је тренутно одложено вруће питање о судбини југословенског дела Баната у коме су представљали мањину и Немци, и Румуни и Мађари.³

Међутим, ово жариште раскола међу сателитима је веома кратко мировало. Диктатора Антонескуа и сателитску владу у Букурешту поново су расрдила два догађаја; окупациони поход бугарских дивизија преко источне југословенске границе и њихово запоседање Вардарске Македоније и делова југоисточне Србије као и решења Бечке конференције о подели Краљевине Југославије на 9 делова и Краљевине Грчке на 4 дела, од чега су знатне територије добиле Мађарска и Бугарска а Румунија није добила ништа. Зато маршал Антонеску још у току трајања конференције у Бечу, 23. априла 1941, упућује свој Меморандум у коме, истичући потребу неодложних исправки већ уговорених решења, указује на „историјска“ и „етничка“ права Румуније на спорним подручјима. Тежиште критике је диктатор Антонеску усмерио против првих суседа,

¹ Дипломатски архив Савезног секретаријата иностраних послова СФР Југославија, Београд (даље ДАССИП), Амбасада у Анкари, фасцикл 37. Извештај Амбасаде Краљевине Југославије у Анкари, пов. бр. 597 од 13. априла 1941.

² Akten zur deutschen Auswärtigen Politik (даље АДАП), Д XII/1, док. бр. 276, стр. 387, 277, стр. 387—388. Такође, Andreas Hillgruber, *Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Die Deutsch-Rumänischen Beziehungen 1938—1944*, 2. Auf. Franz Steiner Verlag, Wiesbaden 1965, 124—126.

³ АДАП, Д XII/2, док. бр. 371, 485—489.

Мађарске и Бугарске, истичући права Румуније на знатно шира подручја од Баната. „Превласт Бугарске а тиме и Славенства на Балкану није у интересу одржавања равнотеже на том подручју. И повећање Мађарске покварило би регионалну равнотежу на Балкану. Уз то су, Банат, Јужна Добруца и једна компактна област на Балкану од Тимока до Битоља и Солуна народносно румунски. Новим решењима у корист Бугарске било би 600.000 Румуна доведено у такав положај у коме не би било могућно очување њихових националних права.“⁴

Политика заузимања за Мађарску и Бугарску а истовремено потпуно запостављање Румуније, истиче даље Антонеску, опасно слаби позиције немачких пријатеља у Румунији и шире, позиције Трећег Рајха на југоистоку Европе, уопште. Да би се поправило стање у Румунији и омогућило тој земљи да као најсигурнији пријатељ Трећег Рајха одигра дио своје улоге као брана против комунизма и славенске „опасности“, Антонеску предлаже ревизију свих граница на југоистоку Европе које су успостављене у току 1940. и 1941, затим да се Банат, који је „етнички и географски“ румунски, припоји матици Румунији и, као најдалекосежније, да се на подручју Тимока, Македоније, Тесалије, Епира и Албаније гдје са другим народима живи око 630.0000 Румуна, које Грци називају Куцовласима, формира аутономија посредством остварења румунско-немачко-италијанског кондоминијума, евентуално уз учешће Бугара.⁵

Немци се нису освртали на жалбе из Букурешта; ратом освојене територије Југославије и Грчке су подељене по вољи и диктату Берлина а да ниједна жеља маршала Антонескуа није узета у обзир. Страхујући да није био довољно јасан и убедљив, Антонеску 27. априла упућује Хитлеру допуне и објашњења поменутог Меморандума у којима, још јаче истичући значај утицаја и присуства Трећег Рајха на подручју југоисточне Европе, оштрицу усмерава према Словенима, у датом тренутку према Бугарима који су управо завршавали окупацију пространих делова југословенске и грчке територије.

Наглашавајући да су Румуни, кроз историју, били истурена брана против навале словенске и турске опасности, Антонеску и овом приликом износи низ предлога, који, по његовом убеђењу, садржавају заједничке интересе Немачке и Румуније. Тако, у циљу слабења и уништавања словенске „опасности“, предлаже чвршће повезивање Немачке преко Словачке и Румуније са Црним морем, чиме би се успешније одвојиле групације јужних и источних и западних Словена и онемогућило њихово повезивање. Као додатну брану против словенске „опасности“ предлаже, ради још успешнијег разби-

⁴ Исто, док. бр. 387, стр. 513.

⁵ Исто, стр. 513—514.

јања јужног језгра Словена, кондоминијум уз ослонац на Куцовлахе, под немачким вођством на важној привредној и стратегијској линији Београд—Солун. На тај начин би се, Бугари заувек одвојили од Срба и осталих јужних Словена и истовремено би се обезбедио привредни и стратешки правац за експанзију „новог“ поретка према богатим нафтоносним подручјима на Блиском истоку и на Кавказу и даље продор према Индији. Спровођењем ових планова, по мишљењу Антонескуа, остварила би се непосредна веза Немачке, преко Аустрије и даље све до Солуна која би, уз сигуран ослонац на верног пријатеља Румунију, била гаранција за остварење свих подухвата Трећег Рајха у изградњи „новог“ поретка на југоистоку Европе.⁶

После овога писма и детаљније образложених допуна Антонескуовог Меморандума о потреби прерасподеле југословенске и грчке територије, Хитлер је остао при својим решењима. Није ништа више казао о „великим“ идејама румунског „филера“ ни приликом њихових сусрета 13. јуна 1941. и конкретних разговора о непосредном предстојећем и „неминовном“ ратном судару земаља Осовине са „све агресивнијим“ Совјетским Савезом. Хитлер ће приликом овога састанка највише пажње посветити једној тачки коју је Антонеску истакао у поменутих писмима, о непосредној „опасности“ од комунизма и Совјетског Савеза, али не због тога да би штитио Румуне од Руса, већ да би обезбедио што масовнију румунску армију у непосредном агресивном нападу на совјетску земљу.⁷

Развој догађаја после почетка агресије на Совјетски Савез условљава знатне промене у односима Немачке према сателитској и послушној врхушки у Букурешту, са робацима Антонеску на челу. Ова група, оптерећена патолошким страхом од большевичке и славенске „опасности“, искористила је присуство јаким оружаних и полицијских снага Немачке на свом тлу у гушењу свих видова антифашистичких и демократских покрета и уз подршку немачког оружја учврстила власт танког слоја радикалних присталица ослонаца на Немачку у Румунији. Знајући да је постојање овакве, сателитске Румуније могућно једино уз ослонац на снаге „новог“ поретка, фашистички владајући врх у Букурешту, са диктатором Антонескуом на челу, узима своју судбину за најмоћнију силу у том поретку, Немачку. Идући на све или ништа, Антонеску креће у напад на СССР већ од самог почетка агресије и укључује све расположиве људске и материјалне потенцијале Румуније у циљу остварења нацистичких планова о уништењу свих видова демократије и успостављања тоталитарних система на европском континенту. Већ до јесени 1941, на источном бојишту се

⁶ Исто, док. бр. 416, стр. 546—548.

⁷ Исто, док. бр. 460, стр. 600.

у борбама против Црвене армије налази 26 румунских дивизија са око 700.000 војника.⁸

Супротно хортијевској Мађарској, која се у рат на истоку укључује са ограниченим контингентом војске и настоји да избегне веће губитке, румунска армија, оперишући напоредо са немачким оружаним снагама, трпи знатне људске жртве. Ово најпотпуније везивање за интересе и циљеве Рајха утиче на промене у држању нацистичке врхушке према сателитској Румунији. У сателитским системима, маршал Антонеску постаје личност са којом Хитлер најчешће контактира. Румунским фашистима уступају се знатни делови окупиране совјетске територије, Буковина, Бесарабија и други делови у западној Украјини.

Али влада сателитске Румуније није била задовољна овим просторним добицима на рачун СССР-а на истоку, јер је њен главни супарник хортијевска Мађарска, захваљујући попустљивости Берлина, била остварила доминацију у региону Паноније. Зато ће један од примарних задатака румунске владе и њене спољне политике, у другој половини 1941. и касније, бити борба против доминације Мађара у деловима средњег Подунавља и нарочито настојање да се не оствари немачко обећање да се Банат после „победе“ на истоку уступи Мађарима. Први знатнији покушаји да се ослабе везе Мађарске и Немачке и да се уздрмају традиционалне симпатије нацистичког врха према хортијевском сателитском врху у Будимпешти вршени су у лето и јесен 1941, у време првих успеха румунских армија на источном бојишту.

Већ почетком јула 1941. Антонеску се преко посланика Румуније у Берлину Босиа (Bossy Raoul) жалио нацистичком врху у Берлину како се лоше поступа према Румунима у Банату и „румунским“ подручјима у Србији, и на то како их постојеће власти свакојако запостављају, не само у односу на фолксдојчере већ и на тамошње Србе. По мишљењу Антонескуа једини начин да се поправи положај ових „румунских“ житеља јесте да се ставе под заштиту Румуније.⁹ Све бољи односи између Будимпеште и Софије и нарочито узајамне посете мађарских и бугарских државника у то време појачавали су подозрења у Букурешту да се нешто ново не спрема

⁸ Н. И. Лебедев, *Krah fašizma v Rumynii*, Наука, Москва 1976, 344—346. Исти, *Padenie diktature Antonesku*, Наука, Москва 1966, 112. Такође, АДАП, XIII/1, бр. док. 188, стр. 245—248; Andreas Hilgruber, *нав. дело*, 137.

⁹ Politisches Archiv des Auswärtigen Amtes, Bonn (даље, ПА), Büro St. S. Rumänien, Bd. 7. Воерманова забелешка о разговорима с румунским послаником у Берлину, бр. 764 од 12. аугуста 1941. Такође Bd. 8. Лутерова забелешка о разговорима са румунским послаником, бр. 5142, од 16. септембра 1941.

против Румуније, посебно у погледу поменутих подручја Југославије на која су аспирирали и румунски властодржци.¹⁰

У Берлину нису ни помишљали на то да одговарају на Антонескуове предлоге и интервенције сматрајући да су Румуни, својим проширењима на совјетске територије, подмирили. Нацистички врх је већу бригу посвећивао напорима како да придобије хортијевце у Будимпешти за масовније учешће мађарске оружане силе на истоку. Ово је постајало све акутније у време успоравања продора Вермахта преко територија Совјетског Савеза и све озбиљнијих сумњи да ће »Blitzkrieg«, због херојског отпора Црвене армије, успешно бити изведен у 1941. години. Да би добили веће контингенте мађарске војске за учешће на истоку и тиме побољшали ситуацију на бојишту, Немци су појачали своје напоре у Будимпешти, нудећи нове територијалне уступке. Вест да би Немци могли уступити Мађарима, као награду за њихово масовније учешће на истоку, нова подручја, по неким изворима и Банат, изазвали су отворени револт у Букурешту и претњу да ће, уколико се то деси, румунске групе кренути у правцу запада, што би значило неминовни ратни сукоб двеју сателитских армија.¹¹

Застој немачких армија на истоку, посебно на правцу према Москви и све неизвеснији снови о тријумфалној победи, за неколико седмица а затим и за неколико месеци, присилили су Берлин на тактизирање и пажљивије смиривање спорова између Мађарске и Румуније, уопште, а у том комплексу и око питања дефинитивне судбине Баната, чији је значај у економском погледу за Вермахт, заједно са продужавањем рата, све више растао.¹² Донедавна препотентни Немци су се морали додворавати и једној и другој страни, јер им тренутне прилике нису дозвољавале да примене диктат који би свакако био употребљен касније. Разбуктале страсти између Букурешта и Будимпеште су привремено смирене на тај начин што је Мађарима још једном обећан Банат по завршетку рата, а Румунима, су уз саопштење да Банат остаје у домену окупационог подручја Немачке, као део окупационог подручја Србије, обећана нова територијална проширења на рачун СССР-а.

Пораз Немачке оружане силе, крајем 1941, пред Москвом и још већа неопходност масовнијег ангажовања свих сателитских армија на источном фронту у новом грозничавом покушају да се савлада одбрана Црвене армије и порази Совјетски Савез у 1942. години, поново су упућивали немачки нацистички врх према сателитским руководићим центрима, у том склопу и према Будимпешти. Према Букурешту није ни требало ула-

¹⁰ Исто.

¹¹ АДАП, XIII/1, док. бр. 259, стр. 282. Такође, XIII/2, стр. 425—426, 431—432.

¹² Архив СФР Југославије (даље АЈ), Фонд 103, фасц. 60. Телеграм југословенског посланства из Букурешта, бр. 102, од 15. октобра 1941.

гати посебне напоре јер су влада и генералштаб ове земље већ од почетка схватили рат на истоку као сопствени задатак и свом снагом се укључили у службу освајачком рату против СССР-а. Појачана активност нацистичких емисара из Берлина према Будимпешти почетком 1942, која је имала за циљ да Хортија и његове сараднике приволи на општу мобилизацију Мађарске и њено свеукупно ангажовање на истоку, поново је изазвала сумње и подозрења да Немци на име општег учешћа Мађара у рату не обећају нове територије и нове концесије. Ове сумње су биле још више подгрејане појачаним везама и контактима на релацији Берлин—Софија—Будимпешта. Стигле су и вести да Немци намеравају уступити знатне делове окупационог подручја источног дела Србије у заштиту бугарским трупама од све „настрљивијих“ напада српских устаника и партизана. Била су ту и она подручја на која су због Куцовлаха претендовали и Антонескуови фашисти.¹³

Немачко министарство иностраних послова морало је да на сумње и упите румунске владе шаље писмена уверавања да није било и да нема са владом Мађарске или Бугарске никаквих закулисаних договора и нагодби који би били уперени против савезнице Румуније и да не постоји никаква опасност да Банат, који Немцима служи као важна житница, буде уступљен Мађарима. Објашњено је да се са Мађарима у Будимпешти разговарало само о њиховом масовнијем ангажовању на источном фронту, што је у интересу и Румуније, а да су Бугарима уступљени на чување од партизанских напада само делови Поморавске Србије, док је Тимочки крај у коме живи и румунска народност, због свога рудног значаја за немачку ратну привреду, остао и даље под немачком заштитом.¹⁴

Пошто писмена разуверавања нису постигла пун ефекат, Хитлер је у јануару 1942. послао Антонескуу у Букурешт свога личног изасланика мајора Енгела. Хитлеров лични изасланик је у непосредном разуверавању маршала Антонескуа имао више успеха али је одмах после тога наишао на нове идеје смиреног Маршала, које су излазиле из домена личног Хитлеровог изасланика. Антонеску је, подсећајући мајора да су Немци знатан део Србије дали под заштиту бугарским трупама, које су показале мање верности према Рајху од Румуна, затражио да се провереним румунским трупама преда на чување Тимочки регион, обећавајући да ће „српске банде“ у том целом крају бити брзо уништене. Због лоших искустава са олако датим обећањима Баната Хортију, затим због проблема у односима са квислиншком владом Милана Недића око

¹³ АДАП, Е/І, стр. 191—192, 202—203, 203—205, 253—256. Такође, Архив Војноисторијског института у Београду (даље А VII), „Лондон“, Н-1. сн. 752—757. Писмо Ердмансдорфа, бр. А.VIII, 32, од 10. фебруара 1942.

¹⁴ ПА, Büro St. S. Rumänien, Bd. 8, Забелешка Воермана бр. 17, од 8. јануара 1942. Такође, АДАП, Е/І, бр. док. 141, стр. 253—256.

уласка бугарске војске у Поморавље и посебно због пресудног значаја борског рудника за немачку ратну индустрију, ова идеја Антонескуа је морала бити априори одбачена.¹⁵

Масовно ангажовање више од милион румунских војника у пролећним и летњим операцијама на јужном крилу источног фронта, огромна материјална улагања и изгледи да би се могао постићи успех, подстакли су сателитску Румунију на последње покушаје у току другог светског рата да се домогне одређених привилегија и на простору Балкана. Приликом редовних сусрета и разговора у јесен 1942. између представника Рајха и Румуније набацивани су као тема интереси Румуније на балканском подручју. На састанку са министром иностраних послова Немачке Рибентропом, 22. септембра 1942, потпредседник квинслишке владе Румуније Михаило Антонеску (Mihai Antonescu), робак диктатора Јона Антонескуа, предложио је да се свестрано остварена војна, политичка, привредна и друга веза двеју земаља и њихово целовито ангажовање свим људским и материјалним могућностима и потенцијалима на источном бојишту, крунише и једним посебним политичким уговором који би потврдио јединство заједничких напора и циљева на плану изградње „новог“ поретка у Европи. Антонеску је конкретно предложио да се, уз све остале остварене везе у оквиру билатералних односа и обавеза у оквиру Тројног пакта, приступи склапању једног јединственог политичког, војног и привредног пакта између Трећег Рајха и Румуније у циљу успешнијег решавања одређених питања везаних за проблеме Подунавља, Црног мора, Балкана и Егејског мора и посебно ради успешнијег сузбијања словенске „опасности“ у овом региону Европе који историјски и етнички „спада“ у домен немачког и румунског народа.

Једна од главних функција овога пакта, по замисли румунских фашиста, требало је да буде брига око унапређења и безбедности важних привредних и стратегијских саобраћајница и праваца који воде са севера, из Немачке и Румуније, према југу, пролазећи кроз моравску и вардарску долину према Солуну, даље Пиреју, мореузима и према Средњем истоку.¹⁶

То што се румунски вицепремијер заносио плановима о равноправном ангажману мало значајне квислиншке Румуније и моћног Трећег Рајха личило је на игру мачке и миша. Немачки нацисти су повели свеопшти и самоубилачки рат, уз ангажовање свих инфериорних савезника и сателита, да би остварили свој програм о надмоћи германске расе и постизању превласти на целом европском континенту урачунавајући у потчињене и оне који ће слушати, и све своје сателите, међу њима и Румунију. Избегавајући, на ненаметљив начин, диску-

¹⁵ АДАП, Е/І, бр. 141, стр. 253—256.

¹⁶ АДАП, Е/ІІІ, бр. 311, стр. 539.

сију о било каквом равноправном партнерству, Рибентроп је паролом да је заједнички проливена крв против заједничког непријатеља моћнија од свих пактова, пресекао даљњи разговор о немачко-румунском пакту.¹⁷

Катастрофа немачких и сателитских армија пред Стаљинградом крајем 1942. и почетком 1943, десетковање 3. и 4. румунске армије од којих су 24 румунске дивизије биле уништене или растројене са око 250.000 изгубљених војника, донели су крај надама румунских фашиста о тријумфалној победи на истоку и о стварању румунске империје на Балкану, уз бок и ослонац на Велико германско Хитлерово царство.¹⁸

*

Општи услови у свету и особито на просторима југоисточне Европе у 1941. нису омогућили укључивање сателитске Румуније у поделу територија Југославије после капитулације југословенске војске у априлском рату. У тренуцима постаприлске раздиобе и јагме око југословенског државног тела између Немачке, Италије, Мађарске, Бугарске и Албаније, сателитска влада у Букурешту, са диктатором маршалом Антонескуом на челу није смогла довољно снаге и смелости да оружјем удари на традиционалног пријатеља Румуније и најближег сарадника у грађењу међубалканске политике између два рата, Краљевину Југославију. У време главне раздиобе југословенске баштине крајем априла и у мају 1941, главни делитељ и судија, немачки Фирер, није обратио ни најмању пажњу на Румунију која је још увек морала испаштати грехе свога загриженог „версајизма“ и ангажованости за покрете и системе уперене против немачког и италијанског реваншизма и клица „новог“ тоталитарног система и поретка у Европи.

Заједнички поход, уз скуте немачких нациста, на СССР, 22. јуна 1941, ангажовање бројне румунске армије у биткама на источном бојишту и материјална и људска улагања, довели су до наглог јачања угледа сателитске Румуније у Берлину. Међутим, нацистички врх, оптерећен бригама на светским бојиштима, није имао времена, услова а ни воље за прерасподелу већ једном разграбљене југословенске и грчке земље. Сваки нови покушај прерасподеле подељених територија неминуовно је морао водити погоршавању ионако једва пригушених и неутралисаних многобројних противуречности и тињајућих жарашта неслоге и сукоба међу народима на југоистоку Европе. Уза све то, у Берлину су веровали да је Антонескуова клика у Букурешту већ знатно задовољена добијањем Буковине и Бесарабије, као и широким могућностима додатног задовољавања на рачун совјетске Украјине.

¹⁷ Исто, стр. 540.

¹⁸ Н. И. Лебедев, *Krah fašizma v Rumynii...* 354.

И самом Антонескуу и његовим сарадницима, презаузетим пословима и бригама око рата на истоку и запоседнутим совјетским подручјима, тренутно је одговарало одржавање постојећег стања у залеђу на ширем подручју Паноније и Балкана, уз једну стално акутну бригу — да се континуирано делује на слабљењу позиција хортијевске Мађарске на овом простору и да се по сваку цену спречи обећана немачка предаја Баната Мађарској.

У време још масовнијих људских и материјалних ангажовања Румуније у новом покушају »Blitzkriega« и савладавања отпора Црвене армије на јужном крилу источног фронта у пролеће и лето 1942, као и даље извлачење Мађарске да се масовније ангажује у рату, оживеле су тежње диктатора Антонескуа да ојача позиције Румуније и на подручју Балкана. Полазећи од заслуга, у редовима румунског квислиншког врха појавиле су се илузије о партнерству Румуније и Немачке у усмеравању и вођењу политике у Подунављу и на Балкану, што је било потпуно супротно намерама и плановима немачких нациста који су водили рат за остварење своје супремације и апсолутне надмоћи одабране германске расе, чему су морали бити потчињени сви савезници и сателити Немачке па и мала сателитска Румунија.

Катастрофални пораз румунске армије крајем 1942. пред Стаљинградом, оборио је на земљу румунске фашисте заједно са диктатором Антонескуом и заувек уништио њихове мегаломанске планове о господарству румунске сателитске империје на подручју Подунавља, Балкана и у рејону северозападног црноморског побережја, уз скуте Великог германског Хитлеровог хиљадугодишњег царства.

Zusammenfassung

Die Verhältnisse in der Welt und besonders in den Räumen Südost-Europas im Jahre 1941 boten dem Satellitstaat Rumänien keine Gelegenheit, sich in die Teilung des Gebiets von Jugoslawien, nach dessen Niederlage im Aprilkriege, einzuschliessen. Nach dem gemeinsamen Heereszug gegen die Sowjetunion im Juni 1941, führten die Teilnahme der zahlreichen rumänischen Armee an der Ostfront, sowie der Einsatz des Materials und der menschlichen Streitkräfte, zur Stärkung des Ansehens von Rumänien in Berlin. Die Nazispitze, aber, von Kriegssorgen bedrückt, hatte weder Zeit und Bedingungen noch Wille für eine neue Verteilung des bereits einmal weggerafften griechischen und jugoslawischen Gebiets. In Berlin hatte man Angst, dass eine neue Verteilung zu einer Verschlechterung der ohnehin kaum gedämpften und neutralisierten Widersprüche und glimmenden Konflikte unter den Völkern im europäischen Südosten führen würde. Ausserdem war man in Berlin der Meinung, dass die Antonescus Clique in Bukarest bereits zur Genüge belohnt worden sei durch die Erlangung sowjetischer Länder im Osten.

Zur Zeit noch massenhafterer Totaleinsätze Rumäniens im neuen Versuch der Bewältigung des Widerstandes der Roten Armee an der

Südflanke der Ostfront in Frühling und Sommer 1942, sowie des weiteren Ausweichens von Ungarn, sich stärker im Krieg zu engagieren, regten an das Begehren Marschall Antonescus, die Positionen Rumäniens auch im Gebiet Balkans zu stärken. Von den Verdiensten Rumäniens ausgehend, manifestierten sich in der rumänischen Quislingspitze sogar die Illusionen von einer Partnerschaft mit Deutschland in der Bestimmung und Führung der Politik auf dem Balkan und im Donaulande. Das war vollkommen im Gegensatz zu den Plänen und Absichten deutscher Nazis, welche den Krieg um die Verwirklichung ihrer Suprematie und der absoluten Übermacht der erwählten germanischen Rasse führten, welchem Ziel Sämtliche Satelliten und Verbündete Deutschlands und, folglich auch das kleine Satellit-Rumänien, unterliegen müssten.

Katastrophale Niederlage, welche die rumänische Armee Ende 1942 vor Stalingrad erlitt, richtete rumänische Faschisten zusammen mit dem Diktator Antonescu zugrunde und vernichtete für immer ihre Megalomaniepläne von der Herrschaft des rumänischen Satellitimperium im Gebiet des Donaulandes, des Balkans und im Rayon des nordwestlichen Küstenlandes des Schwarzen Meers, im Schosse des Grossen germanischen tausendjährigen Reichs Hitlers.

